

23 oktober 2022

Openbaring 6, vers 1 t/m 7, vers 8

Kon u de beelden een beetje volgen, die tijdens de Bijbellezing voorbij kwamen? Paarden en ruiters. Heiligen onderaan het altaar in de hemel. Mensen die verzegeld werden. Het is best wel veel allemaal. En ook ingewikkeld. Ik heb deze Bijbellezing gekozen, omdat de Gesprekskring van onze gemeente hiermee bezig was. Zij hadden er wel twee avonden voor nodig gehad om door deze materie te kruipen. Ik haal er daarom een aantal dingen uit, ook naar aanleiding van de vragen die ik vanuit de Gesprekskring kreeg. Ik zal uit dit visioen een aantal dingen naar voren halen, die u en mij kan helpen om in onze tijd te staan, in wat er nu in deze wereld gebeurt. Want er gebeurt veel in onze wereld. Heel veel. En moet je daar nu bang van worden? Of hoop houden? Maar waar is God in deze tijd? En waar staan wij als christenen in het geheel van alles wat er nu gebeurt? Nou, op deze vragen geeft het visioen dat Johannes zag antwoord. Ik probeer daar iets van met u te delen.

Wat ziet Johannes? Nou, allereerst het belangrijkste, waar ik straks ook op terug zal komen: Johannes zag *een Lam* en een boekrol. Het Lam dat is Jezus Christus. Een Lam, staande als geslacht, zo omschreef Johannes het eerder in zijn boek. Een Lam, waarvan de wonden nog zichtbaar zijn. Jezus heeft Zich opgeofferd voor ons en de littekens hiervan zijn blijven, zullen altijd zichtbaar blijven, als een blijvende herinnering aan Zijn liefde voor ons.

Een Lam dus. *En een boekrol*. Een boekrol die is verzegeld met zeven zegels. Zeven zegels die ervoor moeten zorgen dat niemand zomaar in die boekrol zal kunnen kijken, laat staan schrijven of wijzigingen aanbrengen. De boekrol is heel goed beveiligd. Er is er maar Eén Die deze boekrol mag openen en dat is Jezus Christus. Het Lam dat Zich voor ons heeft opgeofferd. Deze boekrol is het boek van de wereldgeschiedenis. Alles wat op deze wereld gebeurt en alles wat nog moet gebeuren staat in deze boekrol geschreven. De Heere Jezus, het Lam, opent nu een voor een de zegels, zo ziet Johannes in het visioen. Een heel bijzonder moment dus: de wereldgeschiedenis wordt ontvouwt,

opengerold. Stapje voor stapje, zegel voor zegel, zien wij wat er in deze wereld allemaal gebeurt...

En wat krijgt Johannes nu te zien, nu die zegels van de boekrol een voor een worden geopend? Nou, hij ziet precies hetzelfde als wij op het journaal zien. Ja, met heel andere beelden uit een heel andere tijd, maar ze zeggen hetzelfde. Elke keer als een zegel van de boekrol wordt geopend ziet Johannes een ruiter te paard verschijnen. Het zijn niet zomaar een ruiters te paard. Het zijn machthebbers, heersers, hoog gezeten op een paard. En wat brengen die ruiters mee? Ongeluk. Chaos. Ja, de eerste ruiter brengt overwinningen met zich mee. (Ik ga hier nu even niet dieper op in, want er is discussie of die eerste ruiter op het witte paard nu een kwade macht is of dat het Jezus Zelf die met Zijn Evangelie de wereld veroverd. Op de Gesprekskring zou daar vast wel over gediscussieerd zijn.) De tweede ruiter zorgt ervoor dat de vrede wordt weggenomen van de wereld. De derde ruiter brengt honger. En de vierde brengt de dood. Nu, ik heb deze week precies hetzelfde gezien op journaal, u ook? Het ging in het nieuws elke dag over overwinningen, over vrede die steeds dieper en dieper dreigt weg te zakken, over honger en over dood.

Omdat wat Johannes in allemaal beelden heeft gezien heel erg lijkt op de beelden die wij nu op het journaal te zien krijgen, denken veel mensen dat wij in de eindtijd leven. En dat het niet meer lang zal duren. Nu, wij leven inderdaad in de eindtijd. Met de opstanding van Jezus en de komst van de heilige Geest zijn wij immers in de laatste fase van de wereld terechtgekomen. Dit is inderdaad het begin van het einde. Maar of deze laatste fase, de eindtijd, inderdaad kort zal zijn of nog lang zal duren, dat weet ik niet. Ook uw grootouders zeiden misschien al dat het niet lang meer zou duren, tijdens de Wereldoorlogen. En ook in de Middeleeuwen ten tijde van de pest was men ervan overtuigd dat het niet gruwelijker kon worden dan toen en dat het einde van de wereld spoedig zou aanbreken. En ook in de tijd van Paulus dacht men het. Ik weet het niet.

Maar nog iets anders: Johannes krijgt te horen dat die ruiters die hier op deze wereld dood en verderf aanrichten *slechts een vierde van de aarde* mogen claimen. Het is dus een afgebakend geheel. God houdt de controle. Maar het betekent ook: dit is nog niet het hele verhaal. Slechts een kwart van het hele gebeuren. We zijn er nog niet. Ik moet ook denken aan het beeld wat Jezus gebruikt als Hij het heeft over oorlogen, ziekten en natuurrampen die er allemaal zullen komen. Jezus noemt deze dingen '*een begin* van de weën'. De bevalling van Gods nieuwe wereld kent *nog meer* fasen en wendingen, die je door moet, zonder te weten wat er verder nog allemaal komen zal, zoals bij een bevalling. Je kunt het niet allemaal overzien. Niet bevatten. Je kunt het ook niet voorspellen hoe het gaat. Moeten wij ook niet gaan proberen. Nee, we gaan terug naar waar wij mee begonnen: het Lam en die boekrol. Jezus Die de wereldgeschiedenis in handen heeft en een voor een de zegels verbreekt en de geschiedenis uitrolt. Al die dingen die er nu in onze tijd gebeuren, zijn dus opgenomen, zijn uitgeschreven in die boekrol, die de Heere Jezus in handen heeft. Dit is blijkbaar de geschiedenis die God met deze wereld gaat. Waarom? Daar begrijp ik helemaal niets van. Waarom ook die

geschiedenis van Oekraïne in die boekrol staat? Maar ook die eeuwenlange geschiedenis van Gods eigen volk, met al dat lijden? 'Kan dat niet anders', zo zou ik haast oneerbiedig vragen. Maar dan krijg ik natuurlijk vanuit de hemel als een boemerang dezelfde vraag terug: 'kan het *bij jullie* mensen niet anders?'... Het zijn vragen, waarop we geen antwoord krijgen. Want die boekrol is verzegeld. Niemand kan die openen. Nee, het enige wat ons houvast kan geven, dat is dat die boekrol – dat heel die wereldgeschiedenis – in handen is van het Lam. Het is *het Lam, Christus Jezus*, die de zegels openbreekt. Het is dus niet een of andere sadistische macht die met deze wereld een vreselijk spelletje aan het spelen is. Het is niet een noodlot wat ons overkomt, met geen idee welke kanten het allemaal nog meer op kan gaan zonder dat wij er invloed op hebben. Nee, deze wereld wordt vastgehouden met doorboorde handen, waarin de spijkers van het kruis waar Christus nog zichtbaar zijn. De zegels van de boekrol worden een voor een verbroken door handen die in de hof van Getsemané waren gevouwen door Diegene Die voor ons heeft gebeden en bloed zweette omdat Hij voor ons de drinkbeker van Gods toorn moest drinken. De wereldgeschiedenis is in handen van Degene die de wereld zo liefhad, dat Hij Zijn eigen leven heeft gegeven tot in de dood. Ik citeer professor Bavinck, die een prachtig boek over Openbaring heeft geschreven: *Dat geloof* (namelijk: de wereld en haar geschiedenis in handen zijn van het Lam) *dat alleen kan te midden van alle schijnbare zinloosheid en verwarring het hoofd omhoog doen houden. (...) Er wordt niet met ons gesold, wij zijn niet overgelaten aan de willekeur van chaotische machten. We worden ook niet weggemalen, stukgemalen door de raderen van de geschiedenis, door onze eigen dwaasheid en hoogmoed en vijandschap.* Nee, deze wereldgeschiedenis is in handen van het Lam Dat zich voor deze wereld heeft gegeven. Dat is ons houvast.

Maar dan bij het vijfde zegel, als de boekrol al behoorlijk ver open is gemaakt, verdwijnen de ruiters met hun gruwelijkheden van het toneel en krijgen wij een blik in de hemel. Wat zien wij dan? Wij zien daar een altaar staan in de hemelse tempel. En onderaan dat altaar, ik denk aan de voet van het altaar, zien wij allemaal mensen. Wie zijn dat? Het zijn degenen die vanwege hun geloof in God op aarde hebben moeten lijden, die heel veel hebben moeten ondergaan in hun leven omdat zij Jezus volgden. Christenen die zijn vervolgd. Gelovigen die werden gediscrimineerd. Broeders en zusters van ons die zijn gedood vanwege het geloof.

En waarom zitten of staan deze vervolgte christenen daar nu bij dat altaar? Nu, ze zijn in ieder geval heel dicht bij God. Want als dat altaar het reukofferaltaar was: het reukofferaltaar stond in de tempel altijd heel dicht bij de ark, bij de troon van God. Dus degenen die zo'n strijd hebben gehad, mogen nu dus eindelijk rusten, bij God op adem komen. Heerlijk!

Zij mogen nu rusten, maar – hoorde u het ook? - ze zijn alles behalve rustig. Want zij roepen met luide stem, zo hoort Johannes (vers 10): 'tot hoelang, heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt U ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen?' Hoe lang moet het nog doorgaan op de aarde? ... Roepen ze vanwege al die oorlogen en hongersnoden? Nou, misschien ook, maar ik hoor vooral een roep om vergelding voor alles

wat hen als gelovigen is aangedaan en wat hun medebroeders en -zusters in het geloof, die nu leven, op dit moment op aarde overkomt. Zinnen zij zo op wraak? Nou, of ze daar zo mee bezig zijn, dat betwijfel ik. Volgens mij is er in de hemel helemaal geen plaats voor wraakgevoelens, is daar vanwege de overweldigende liefde heel geen ruimte voor. Trouwens, wij moeten onze vijanden liefhebben, zo zegt Jezus. Het gaat hier niet om pure wraak, om vergelding..., het gaat hier om eindelijk erkenning van God. En recht. Recht op aarde. Gerechtigheid en vrede. Gods Koninkrijk en Zijn heerlijkheid. Ze kunnen niet wachten totdat dat volmaakt zal zijn!

Hoelang nog worden onze broeders die Uw Naam dragen op aarde vervolgd? 'Heere God, dit kunt U toch niet zomaar laten gebeuren? Dit is toch Uw eer te na? Het zijn Uw mensen..., het is de wereld, waar Uzelf de Architect van bent...! Hoelang laat U Uw Naam nog besmeuren en verstommen door al het gelach en gehoon, door al het geschreeuw en gebral op de wereld?' Hoe lang nog?

Voordat u en ik hier op aarde met de heiligen in de hemel mee gaan roepen..., de roep van deze heiligen gaat dus dieper dan 'wanneer wordt het eindelijk weer eens normaal op deze wereld?' Want die heiligen daar bij God onderaan het altaar zullen daar niet zo mee bezig zijn geweest, denk ik. Ze hebben in de hemel geen last meer van die stress, die angsten, die teleurstellingen. Nee, ze *verlangen er zo naar dat God echt geëerd en gediend zal worden.* Dat Hij de eer krijgt die Hem toekomt en dat Zijn Koninkrijk zal komen.

Bent u er ook zo vol van? Of betekent onze roep 'hoe lang zal al die ellende op de wereld nog duren' eigenlijk meer een verzuchting: 'wanneer zal het weer eens wat normaal worden op aarde?' Maar dan moet ik u waarschuwen: het wordt niet normaal op deze aarde. Rustiger wordt het niet. Ja, tijdelijk misschien. Maar die ruiters van zostraks met al hun ellendige bagage, ze waren nog maar een begin! Er zal nog veel meer gaan gebeuren, zo vertelt het boek Openbaring. Wat, dat wordt ons niet allemaal precies verteld. Maar nog niet alle zegels van de boekrol zijn geopend.

Maar we doen onszelf ook schromelijk te kort als wij alleen maar naar dit leven kijken en naar die oorlogen, hongersnood, crises van de democratie, aftredende premiers, oplopende financiële zorgen enzovoort. Want dat maakt je angstig. Of cynisch. Of pessimistisch. Of je moet heel erg je best doen om er aan voorbij te leven. Nee! Kijk omhoog. Zie je die heiligen die ons zijn voorgedaan, daar bij dat altaar? Ze zijn bij God. Eindelijk rust! Nee wacht! *Nog steeds* is hun verlangen niet vervuld hoor! Ze kijken met ons uit naar het moment dat God eens alle eer zal ontvangen in hemel *en op aarde*. Zo vol zijn ze van God en van Gods eer en van Gods liefde. Verlangt u mee?

Laatst had ik een weeksluiting in de Merenhoef. Vooraan zat een man en hij keek genietend. Ik werd nieuwsgierig en vroeg hem daarom na de weeksluiting: kon u het een beetje meebeleven vanmiddag? 'Ja', zo zei hij, 'want het ging over Christus. En ik verlang zo naar de Heere Jezus. En mijn vrouw ook.' Twee oude mensjes op de voorste rij, midden in een wereld waarin zij zoveel hebben zien veranderen en gebeuren, maar... zo vol verlangen naar Christus. Verlangt u mee naar Zijn toe-

komst? Dat helpt je om het vol te houden, om door te gaan.

Ik vind het wel erg mooi: terwijl hier op aarde zoveel gebeurd, zitten de heiligen daar in de hemel dus niet heerlijk en zorgeloos te genieten, alsof er niets aan de hand is. Nee, er is een en al heilige onrust. De Heere God wordt voortdurend aan Zijn woord gehouden. Ze zullen daar niet eerder rusten dan... Op een heel mooie manier zijn hemel en aarde dus met elkaar verbonden en zijn wij verbonden met hen die ons zijn voorgegaan. Jonathan Sacks zegt in het kader van al de ellende die over deze wereld raast dat ook wij tegenover God moeten blijven spreken, roepen, argumenteren, bidden, debatteren. Net zoals Job. Job zei God niet vaarwel, zoals zijn vrouw hem adviseerde. Job legde zich ook niet neer bij het lijden, in de zin van 'het is niet anders, we moeten het er maar mee doen'. Nee, hij bleef roepen. Vragen. 'Geloven', zo zegt Sacks, 'houdt de moed in om met onzekerheid te leven. Je blijft de hemel bestormen met vragen ('hoe lang nog?') en laat God niet los, omdat Hij ons niet loslaat'.

Sacks vertelt een verhaal van een joodse man die in de tijd van de Spaanse overheersing alles tijdens verloor toen hij op de vlucht was voor de Spanjaarden. Zijn vrouw raakte uitgeput en stierf onderweg. Zijn twee kinderen stierven ook, op het moment dat hij door een flauwte niet bij kennis was. En wat deed hij, toen hij weer bijkwam en zijn kinderen levenloos zag liggen en moest begraven? Hij stond op en zei: 'O HEER van het heelal, U doet geweldig veel om mij ertoe te brengen zelfs mijn geloof op te geven. Maar wees er van overtuigd dat ik – zelfs tegen de wil van de hemel in – een jood ben en een jood zal blijven. Noch wat U me hebt aangedaan, noch wat U me nog zult aandoen, zal daaraan ook maar iets veranderen.'

Tegen alles in God aan Zijn woord houden, Hem vast blijven houden, omdat Hij ons vasthoudt. Dat is het geloof wat God van ons vraagt en waar de heiligen in de hemel ons bij helpen.

Maar de heiligen in de hemel moeten nog geduld hebben. Ze krijgen wel alvast een lang wit gewaad, zo ziet Johannes (vers 11). Feestkleden, die mogen zij al vast aantrekken. Ik zie een zaal vol feestgangers voor me, die wachten tot de feestvreugde zal losbarsten.

Nu, dat is dus wat wij in de hemel zien. Het hemelse tegenbeeld van wat er in deze tijd allemaal op de wereld zich afspeelt. Wij zien heiligen die niet kunnen wachten en met ons, voor ons, uitroepen: 'hoe lang? Hoe lang duurt het voordat U recht doet?'

En de gelovigen op aarde dan? Hoe staat het daar mee? Nou, dat is het derde en laatste beeld van onze Bijbellezing: voordat de hel op aarde helemaal losbarst met het openmaken van het zesde zegel, voordat het hele huis van de schepping zal instorten en mensen niet zullen weten waar ze het zoeken moeten en tegen de bergen zullen roepen 'val op ons en verberg ons voor het aangezicht van Hem Die op de troon zit en voor de toorn van het Lam'..., daaraan voorafgaand last God een pauze in. God zet alles 'on hold' om eerst de gelovigen, Zijn kinderen, te verzegelen. Te verzegelen. Zij krijgen een merkteken. Een kruisteken? Of de Naam van God op hun voorhoofden, zoals Openbaring 14 zegt? In ieder geval: zij worden tot Gods eigendom aangemerkt. Zijn onvervreemdbaar eigendom. Ik moet

denken aan de doop op de voorhoofdjes van de kinderen: Gods onvervreemdbaar eigendom. Een merkteken.

Ja, ondanks dat merkteken zie je op zich geen enkel verschil tussen hen met de rest van de wereld. Want die verzegelden, Gods kinderen, moeten precies hetzelfde ondergaan. Christenen zitten net zoveel in de crisis als ieder ander. Maar... zij mogen van Hem zijn. Beveiligd. Zoals de oude Catechismus het zegt: dat ik met ziel en lichaam het eigendom ben van mijn lieve Zaligmaker Jezus Christus. Zij zijn verzegeld. Ze moeten er doorheen. Ze moeten volhouden. Maar ze zullen vastgehouden worden.

Het zijn er 144.000. 12 x 12 x 1000. Twaalf stammen vermenigvuldigd met twaalf apostelen x 10³. Een volmaakt getal. Een bijzonder groot getal.

En de niet-gelovigen, zo was een van de vragen vanuit de Gesprekskring, hoe zit dat met hen? ... Nu, dat is aan God. Dat is het heel eenvoudige antwoord, maar ook het enige antwoord wat men hierop kan geven. Het boek Openbaring geeft een grote waarschuwing aan christenen om niet te verslappen in het geloof, om vol te houden, om Jezus echt te volgen... en Openbaring is er duidelijk over dat alle tegenstand tegen het Evangelie en alle onrecht wat christenen zal worden aangedaan zal worden vergolden. Maar over die buurman die niet gelooft maar wel heel aardig is en wij nog een voorbeeld aan kunnen nemen... en over die moslim die nooit van Jezus heeft gehoord, maar veel vrijwilligerswerk doet... laat dat maar over aan God. En als je de kans hebt, vertel hen dan iets over Jezus, laat iets van je geloof zien. Wij moeten – zo zegt Paulus in zijn tweede Korinthebrief – kritisch naar onszelf zijn als kerk en elkaar aanmoedigen en opscherpen, maar de wereld buiten ons, dat is Gods wereld.

'Is dit Bijbelgedeelte nu een troost, of is het bedoeld als ernstige waarschuwing', zo luidde de laatste vraag van de gesprekskring. Of om hun letterlijke vraag te citeren: *Moeten we dit zien als bemoediging of worden de "stuipen" ons op het lijf gejaagd?* Ik vond het een mooie vraag om mee af te sluiten. Maar het antwoord op deze vraag... dat mag u zelf geven. En dat bedoel ik niet als een grapje, maar als diepe ernst. Want het is ernst. Alles wat er nu gebeurt, al die chaos, oorlog, crises..., het is onderdeel van de – voor ons niet te bevatten – weg die God met deze wereld gaat. De boekrol wordt uitgerold, zegel voor zegel kregen wij het te zien. En dit is nog maar het begin. Want op de laatste dag van deze wereld, dan zal het echt crisis zijn. De wereld op zijn kop. De schepping teruggedraaid. Geen ontvluchten aan. 'Wie zal op die grote morgen buigen voor Zijn heerlijkheid? Wie zal op die grote morgen vluchten voor Zijn heerlijkheid?' Maar als je dicht bij Jezus blijft en van Zijn genade wilt leven en als met al je zwaktes en gebreken voor Hem wilt leven, dan hoef je echt niet bang te zijn. Dan ben je verzegeld. Voorgoed eigendom van Hem. Dan ben je veilig in Jezus' armen. Nu al te midden van de crises. Straks in de laatste crisis. En daarna voor eeuwig zonder crises.

Hoe lang nog? In de Merenhoef konden ze bijna niet wachten, zo vertelde ik. U ook niet?